

ת"ד 3854/04/16 - מדינת ישראל נגד שי חמדני

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 3854-04-16 מדינת ישראל נ' חמדני

לפני	כבוד השופטת ענת יהב
המאשימה:	מדינת ישראל
	ע"י תביעות ת"א
נגד	שי חמדני
הנאשם:	ע"י ב"כ עו"ד גולן

פסק דין

הנאשם הודה ביום 11.4.16 בכתב האישום אשר ייחס לו עבירות של **נהיגה בקלות ראש**- עבירה לפי סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה (סמל סעיף 2029), **נהיגה ללא רישיון נהיגה**- עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, (סמל סעיף 2002), **נהיגה בלא שהייתה בידו פוליסת ביטוח בת תוקף** - עבירה לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי, (סמל סעיף 2106), **נהיגה בזמן פסילה** - עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה (סמל סעיף 2023), **אי מסירת פרטים בתאונת נפגעים**- עבירה לפי תקנה 144 א (3) לתקנות התעבורה (סמל סעיף 3006), **אי הגשת עזרה לנפגע בתאונה** - עבירה לפי תקנה 144 א(2) לתקנות התעבורה, (סמל סעיף 3005).

כתב האישום מייחס לנאשם, כי ביום 27.5.15 בשעה 14:30 נהג הנאשם באופנוע שנלקח על ידו ללא רשות, בעיר בת ים ברחוב הלפר בסמוך ל"שיפודי ציפורה" (להלן: "העסק").

הנאשם נהג בקלות ראש, לא נתן תשומת לב לדרך, כאשר הניע את האופנוע אשר חנה בסמוך לעסק על המדרכה, זינק עם האופנוע, התקרב במהירות להולכת רגל אשר הלכה על המדרכה לצד הולכת רגל נוספת פגע בה והפיל אותה ארצה.

כתוצאה מכך, נפגעה הולכת הרגל.

על אף כך, לא עצר הנאשם להגיש עזרה לנפגעת, לא מסר לה את פרטיו וברח ממקום התאונה רגלית.

הנאשם נהג בזמן פסילה, שכן ביום 20.3.13 נפסל בנוכחותו מלנהוג למשך 28 חודשים.

הנאשם הינו בלתי מורשה לנהיגה ומכוח כך הרי שנהג בלא שהיו בידו רישיון נהיגה תקף ופוליסת ביטוח בת תוקף. ביום הדין ולאחר הודאתו במיוחס לו, נשלח לקבלת תסקיר שרות המבחן אשר נתבקש לבחון את הנאשם ואף לתת המלצתו לגביו ולתת דעתו בנוגע למאסר ע"ת בן 8 חודשים אשר תלוי ועומד כנגד הנאשם.

בתיק זה נתקבלו מס' תסקירים כנגד הנאשם, כאשר עניין זה יסוקר בהרחבה במהלך הדין לעונש הראוי.

כמו כן, בד בבד עם הגשת כתב האישום (כשנה לאחר ביצוע העבירה), הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים כנגד הנאשם, אשר היה במעצר בית מלא ובהמשך בתנאים מגבילים וזאת עד למתן גזר הדין בעניינו.

ביום 23.1.2017 נשמעו טיעוני הצדדים לעניין העונש המתאים לנאשם.

טיעוני המאשימה:

המאשימה עומדת על חומרת כתב האישום, המחזיק עבירות שכל אחת מהן חמורה וביחד חמורות שבעתיים.

מדגישה, כי בתיק זה מדובר בנהיגה באופנוע בצהרי היום, בבת ים בשטח עירוני, כאשר פגע בהולכת רגל שצעדה על המדרכה - "**מקום מבצרו של הולך הרגל**" ואף שראה שנחבלה בגלל וכתוצאה ממעשיו הרעים, ברח מן המקום מבלי להושיט עזרה ומבלי לדווח או למסור פרטים.

מפנה לעבר תעבורתי של הנאשם אשר מחזיק בשתי הרשעות, כאשר מציינת שהנאשם נתפס נוהג ללא רישיון נהיגה בפעם הרביעית, בנהיגה בזמן פסילה בפעם השלישית וגרימת ת.ד. בפעם השלישית.

מבהירה, כי בהרשעתו האחרונה הודה ב- 2 אירועים, האחד - נהיגה בהיותו בלתי מורשה ובזמן פסילה והשני נהיגה בהיותו בלתי מורשה, בזמן פסילה וגרימת תאונת דרכים.

קודם לכן, בהרשעה קודמת נהג בהיותו בלתי מורשה תוך שהוא נמלט מן המשטרה שמורה לו לעצור כשאחד מחבריו של הנאשם קפץ ונחבל.

בשני המקרים הקודמים, כמו גם במקרה זה שלנו, רק בדרך נס לא נפגע אדם חבלות של ממש.

המאשימה הגישה את גזרי הדין על מנת שבית המשפט יבחן את תוכנם, את נסיבותיהם החמורות ושניתן יהא להיווכח ולהתוודע למסוכנותו של הנאשם ולזלזול הבוטה שבהם הוא נוקט פעם אחר פעם.

המאשימה מציינת ומפנה לפסיקה אשר מעלה, כי הענישה הראויה בעבור מי אשר נוהג ללא רישיון נהיגה, גם בפעם הראשונה - הוא מאסר, כך אף לגבי נהיגה בזמן פסילה בפעם הראשונה - הענישה הראויה היא מאסר .

מבקשת להפנות לתסקירים (לפני האחרון) שם שרות המבחן לא בא בהמלצה כלשהי לגבי הנאשם.

טוענת כי התסקיר האחרון שהינו חיובי, אינו עולה בקנה אחד עם התסקירים שקדמו לו.

מבקשת כי בימ"ש לא יאמץ את המלצת שרות המבחן האחרון תוך כך שמביעה תמיהה על השינוי המהותי שחל בהתרשמות שרות המבחן, כשלדעתה עניין זה נעוץ בניסיון מצד הנאשם "לזכות" בהארכת המאסר המותנה .

בסופו של דבר, מבקשת להחמיר עם הנאשם אשר קיבל מס' הזדמנויות, כך בהרשעתו האחרונה משנת 2013, שם הוטלו עליו 6 חודשי עבודות שרות, כאשר נאשם זה לא השכיל לנצל זאת וחזר לסורו.

אי לכך, לדעתה, יש לשמור על אינטרס הציבור מפניו, להטיל מאסר בפועל, להפעיל את המאסר המותנה במצטבר, לפסול את הנאשם לפסילה העולה על 6 שנים ולהטיל רכיבי ענישה מרתיעים נוספים.

טיעוני ההגנה:

ההגנה מטעמה, מבקשת לראות את הנאשם האינדיווידואלי, כשהיא מפנה לתסקיר האחרון במספר, לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות. מציין את גילו הצעיר של הנאשם.

לטענת ההגנה, אף על פי שמדובר בנהיגה בתוככי העיר, הרי שלא מדובר בנהיגה ממש, על הכביש, אלא בסוג של התנהגות שנעשתה במשובה, שבה התיישב הנאשם על גבי האופנוע ואיבד את השליטה עליו, מכאן מבקש לתת לנסיבות את המימד המתאים להן.

ב"כ הנאשם מדגיש את העובדה, שהעבירות בוצעו כשנה לפני שנתפס, ועל אף המסוכנות הרבה שלה עותרת המאשימה, לא עשתה דבר על מנת למצוא את הנאשם, כאשר פרטיו ומקום מגוריו היו ידועים לה.

עוד מציין, שאף על פי כן, מאז נתפס הנאשם מצוי בתנאים מגבילים קשים בצמוד ובליווי אימו אשר אף הפסיקה לעבוד לצורך כך.

הסנגור מצביע על תהליך חיובי אשר עבר הנאשם בתקופה זו, כאשר החל ללכת באופן פרטי למטפלת באופן עקבי ולמספר רב של פגישות, בעניין זה אף הגיש 2 מסמכים מהם עולה כי הטיפול מיטיב עם הנאשם וכי הנאשם מקבל אחריות על המעשה ומבין את הנזק שגרם.

הנאשם בדבריו הוסיף שהוא מצטער ושהוא בטוח שמעשים כאלו לא יחזרו על עצמם, כאשר "רק ימים יגידו" לגבי השינוי שהוא מצהיר עליו, הביע הזדהות והבנה לאותה הולכת רגל אשר שכבה על המדרכה כתוצאה ממעשיו, וביקש הזדמנות אחרונה להוכיח את רצינות כוונותיו.

דין והכרעה:

עקרון ההלימה כעקרון בכורה, נקבע בתיקון 113 לחוק העונשין, בדבר "**הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה**". לצורך בחינת אותו עונש הולם, יש לקבוע מתחם ענישה אשר נוטל בחשבון את נסיבות ביצוע העבירה, הערך החברתי אשר נפגע, מידת הפגיעה בו ומדיניות הענישה הנהוגה (לפי סעיפים 40'א' ו-40'ג'(א) לחוק).

לפי סעיף 40'ג'(א) הרי שאף שמדובר במספר עבירות חמורות הרי שבפנינו אירוע אחד ויש לקבוע מתחם ענישה אחד ההולם את האירוע.

במקרה זה, וכפי שתואר לעיל, נסיבות ביצוע העבירה, מקפלות בתוכן התנהגות חמורה אשר הלכה והחריפה ככל שהאירוע התארך. הנאשם לא עצר את אותה ההסלמה, ונס מן המקום מבלי שעצר על מנת לברר את מצבה של הולכת הרגל או כדי להשאיר את פרטיו.

הערך החברתי אשר נפגע

העבירות שעבר הנאשם, כל אחת בנפרד חמורה והשילוב בין כולן יש בהן חומרה מצטברת, גדולה, משמעותית וממשית כפי שאירע באירוע זה למשתמשי הדרך, כשיש בשילוב העבירות ביטוי של זלזול בחוק, בצווי ובהחלטות בית המשפט, כמו כן, יש בהן אדישות אל מול סכנה אשר הנאשם יוצר בהתנהגותו להולכי הרגל, לנפשם ולשלמות גופם.

לעניין עבירת הנהיגה בקלות הראש אשר גרמה לחבלה - כבר נאמר כי נוכח ריבוי עבירות התעבורה והקטל בדרכים בית-המשפט מחויב להחמיר את מדיניות הענישה, זאת גם כאשר הפגיעות אינן פגיעות בנפש אלא פחותות מהן (ראה רע"פ 2564/12 יחיאל קרני נ' מד"י).

לעניין עבירת הנהיגה בזמן פסילה וללא פוליסת ביטוח - עבירות חמורות המצביעות על זלזול בחוק ובצווי בית-המשפט, לא בכדי מצא המחוקק להורות על ענישה של 3 שנות מאסר (בנהיגה בזמן פסילה), שכן העונש הראוי למי שכשל הוא עונש ממש (וראה למשל רע"פ 1812/94 דורון פרץ נ' מד"י, רע"פ 6115/06 מד"י נ' אבו לבן, עפ"ת 13111-08-09 לירון גיולה נ' מד"י ועוד).

לעניין נהיגה בהיות הנוהג בלתי מורשה לנהיגה- הרי שכבר נאמר, כי מדובר ב"איום נע" על נוסעי הכביש, המדובר בסיכון בטיחותי לכל המשתמשים בדרך ויש להרתיע נהגים שכאלו בוודאי כאשר מדובר בביצוע עבירה זו ולא בפעם הראשונה (ראה רע"פ 3149/11 ראסם נ' מד"י, ע"פ 6404/09 אבו לאלקיעאן נ' מד"י).

לעניין העבירות המצויות בתקנה 144 על חלופותיה- המדובר בחובות התנהגותיות בסיסיות של נוהג אשר היה מעורב בתאונה, בוודאי כאשר בעטיו זו נגרמה, גם על מנת שניתן יהא בנקל לקבוע את נסיבות אירוע התאונה ולמצות את הליכי הבירור/ החקירה, אבל גם ובעיקר לבחון ולתהות על מצב הנפגעים תוך מתן עזרה מיידית בעת הצורך, כאשר לעיתים זו חשובה ודחופה ויש בה לעיתים אף משום הצלת חיים (ראה עפ"ת 12939-08-09 **נימר קארם נ' מד"י**, ת.ד. 4274/05 **מד"י נ' ששון מכלוף**, ת.ד. 12826/05 **מד"י נ' יפת תלמה**, ת.ד. מד"י נ' עזו בר ועוד)

לעניין השילוב בין העבירות נאמר ברע"פ 665/11 **אבו עמאר נ' מד"י**:

"עבירות נהיגה בזמן פסילה ללא ביטוח וללא רישיון, יש בהן לא רק דופי פלילי, אלא אף מוסרי כפול: הסיכון המובהק לעוברי דרך (וגם לנוהג עצמו), וזו עיקר וכן קשיים במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים אם אלה יקרו חלילה בעת נהיגה כזאת... ומכל מקום הטלתם על קופת הציבור".

וכן ברע"פ 2221/11 **הראל נ' מד"י**:

"במובן הרחב, על בית-משפט זה לשלוח מסר צלול וברור לפיו בעבירות מסוג זה, במיוחד כאשר למבקש עבר תעבורתי מכביד, ינקוט בית-המשפט במדיניות ענישה מחמירה המשקפת את הסכנה הטמונה בהן לציבור הרחב".

במקרה שלנו, שילוב העבירות שיש בכל אחת מהן סכנה וחומרה, בזלזול הרב שניבט ממעשהו של הנאשם כמו גם בזלזול בערכים של שמירת חיי אדם ושלמות גופו, קבלת מרות שלטון החוק והחובה לציית לו - נפגעו פגיעה ממשית.

מדיניות הענישה הנהוגה:

בעבירות של נהיגה ע"י בלתי מורשה

מתחם הענישה בעפ"ת 22585-11-12 **אשורוב נ' מד"י**, נקבע כך, שנע בין מאסר מותנה ועד למאסר בפועל של שנה.

בעבירות של נהיגה בזמן פסילה

מתחום ענישה בין מאסר על תנאי לשנת מאסר ופסילה בפועל בין 6 חודשים ועד לשנת פסילה. (ראה רע"פ 8013/13 **מסעוד נ' מד"י**, רע"פ 1211/12 **ישראלי נ' מד"י**, עפ"ת 5981-07-12 **דרור אביטל נ' מד"י**, עפ"ת 43966-08-13 **חלאד זיאדן נ' מד"י**).

בגרום תאונת דרכים שתוצאותיה קלות,

מתחם הענישה נע בין פסילה על תנאי ועד לפסילה בפועל של 4 חודשים.

נסיבות ביצוע העבירה (סעיף 40א' לחוק).

יש לבחון את מידת אשמו של הנאשם ונסיבות ביצוע העבירה תוך מתן יחס הולם ביניהן, כאשר בענייננו, הנאשם שהינו בלתי מורשה נתפס נוהג כשהיה אף בפסילה (שכן נפסל בנוכחותו), נטל רכב דו גלגלי שאינו שלו שחנה על המדרכה, הניעו, כאשר תוך כך פגע בהולכת רגל שהלכה על גבי המדרכה, כשהוא פולש לתוך מרחב הליכתה ומערער את בטחונה.

הולכת הרגל נפלה, אולם הנאשם נס על נפשו ולא בחן את מצב פגיעתה של הולכת הרגל, האם נזקקת לעזרתו לאחר שפגע בה ובוודאי שלא השאיר את פרטיו.

מכל אלו עולה כי נסיבות ביצוע העבירות הינן חמורות ואף הלך והסלים, אולם העובדה, שמדובר היה בהתיישבות על גבי האופנוע, תוך איבוד שליטה, ולא בנסיעה ארוכה ורצופה ובמהירות גבוהה בתוככי העיר, וכן בתוצאות חבלה שהינן קלות, יש משום נסיבות לקולא.

מתחם העונש ההולם באירוע זה

מכל אלו אני קובעת כי העבירות בוצעו ברף הגבוה של הרשלנות מתוך כניסה במודע למצב שבו הנאשם מסכן את הציבור וכי הנאשם מצוי במדרג הגבוה. לאור כך, הרי שמתחם הענישה מתחיל במאסר למספר חודשים ועד שנת מאסר ותקופת פסילה שתהא בין 12 חודשים ל- 5 שנים.

נסיבות שאינן קשורות לעבירה (סעיף 40יא')

המדובר בנסיבות אישיות של הנאשם שאינן קשורות לביצוע העבירות ויכול שתהא בהן השפעה על גזר הדין בתוך מתחם הענישה אשר נקבע לעיל, או אף מחוצה לו (אם מדובר בהליך שיקומי).

בתיק זה נעצר הנאשם כ- 11 חודשים לאחר ביצוע העבירות המיוחסות לו, כאשר לא הוברר מדוע לא נעשו פעולות לאיתורו, לאור כך, הנאשם שוחרר למעצר בית מלא בהסכמת הצדדים ביום 11.4.16 בפיקוחה הצמוד של האם.

הנאשם מצוי בתנאים מגבילים עד לרגע זה ממש, כאשר לאחר שנתפס מפר את מעצר הבית הלילי (ללא עבירות נלוות), הושב למעצר בית מלא, כאשר בינאר ניתנו חלונות איזורור.

דהיינו, מיום 11.4.16 ועד למועד מתן גזר הדין, מצוי הנאשם בתנאים מגבילים שאינם פשוטים בפיקוח צמוד של האם אשר הפסיקה לעבוד על מנת לתמוך בנאשם.

תסקירים

כפי שצויין לעיל, הנאשם הודה כבר בתאריך ה- 11.4.16 במיוחס לו ונשלח לקבלת תסקיר לעניין העונש.

המדובר בנאשם צעיר, כבן 22, ללא עבר פלילי, כאשר כנגדו תלוי ועומד מאסר על תנאי בן 8 חודשים ובעברו כבר ביצע את אותן העבירות ממש מספר פעמים, לחובתו אף אחריות לגרימת תאונת דרכים, שם עשה עימו חסד בית-המשפט והפעיל מאסר מותנה בן 6 חודשים באופן של ריצוי בעבודות שירות.

תסקיר 1 - מיום 19.5.16

התסקיר מציין נסיבותיו האישיות והמשפחתיות הקשות, כולל את העובדה כי נפלט ממסגרות חינוך והחל לעבוד על מנת לעזור לפרנסת המשפחה.

עוד מצביע שרות המבחן על אירוע טראומטי הקשור למות אביו בהיותו בן 12 שנים, אשר לטעמו נותן את אותותיו עד היום.

התסקיר מציין כי על אף שהתרווע עם חברה שולית, הצליח לתפקד באופן נורמטיבי ונמנע מהסתבכות בפלילים.

בתסקיר זה נרשם, כי הנאשם התקשה לקבל אחריות, תוך שהדגיש שלא הייתה לו כוונה לנהוג וכי לא ידע שהאופנוע מונע.

בסופו של דבר, לאור "**חוסר בשלות**", העובדה שענישה קודמת ממשית וצופה פני עתיד לא הרתיעה אותו, העריכו כי **קיים סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק**, אולם בכל זאת ובעיקר לאור גילו הצעיר וחוסר מעורבותו בפלילים, נתבקשה דחייה - זו ניתנה ע"י בית-המשפט.

תסקיר 2 - מיום 10.8.16

שרות המבחן הבהיר כי הנאשם הופנה למרכז "הדספייס" הנותן מענה טיפול פסיכולוגי קצר מועד לצעירים, אולם נוכח רשימת המתנה ארוכה - אין באפשרותם לקבלו.

בעקבות כך נתבקשה דחייה נוספת.

תסקיר 3 - מיום 21.11.16

שרות המבחן ציין כי הנאשם החל לתת בדיקות שתן ב"הדספייס" ואף החל טיפול פרטי אצל מטפלת. בתסקיר זה נרשם כי הנאשם מקבל אחריות באופן מלא, אך יש לו קושי רגשי בלתי פתור ומעובד והתקשה לשתף את קצין המבחן בקשייו באופן כן ופתוח.

שרות המבחן ציין, כי ההתקשרות עם מטפלת פרטית נעשתה ביוזמת הנאשם וכי נוצר עימה קשר חיובי - כך לטענת הנאשם.

בסופו של דבר ולאור כך שבמספר בדיקות שתן שנמסרו על ידו, נמצאו עקבות סם מסוג קאנביס (ב-3 מתוך 5) ובהתרשמות השרות כי הנאשם אינו מגלה מוטיבציה להירתם להליך טיפולי, נמנעו מהמלצה כלשהי.

בעקבות כך נערך דיון ביום 30.11.16, שם טענה ההגנה לסתירה בין הרשום בתסקיר לבין דברי אותה המטפלת, תוך הצגת מסמך ממנו ניתן ללמוד, כי הנאשם עובר תהליך טיפולי חיובי ועל כן נתבקשה הבהרה מטעם שרות המבחן לעניין הפער בין הרשום בתסקיר לאותו מכתב מהמטפלת, וזו אכן הגיעה ביום 12.12.16, כאשר שרות המבחן מסכים כי "היה פער בין ההתרשמות שלה מהמפגש הראשון (אשר צויין בתסקיר), לבין המפגש השני".

לאור כך, נתבקש תסקיר נוסף אשר יבחן את הדרך אשר עשה הנאשם מן הבחינה הטיפולית והרגשית אל מול אותה מטפלת פרטית (אשר אליה שוחרר מס' רב של פעמים ע"י בית-המשפט על מנת להיפגש עימה).

תסקיר 4- מיום 16.1.17

שרות המבחן הגיש תסקיר משלים, אשר התבסס על מידע שקיבל מגורם הטיפול במסגרת הפרטית. טיפול אשר החל הנאשם לקבל מנובמבר 2016 כאשר נרשם בתסקיר שמשחה עם אותה מטפלת מסתמן ש"עמדתו ביחס לטיפול השתנתה לחיוב".

כמו כן נרשם אף, שהנאשם בשיחתו באמצעות הטלפון, עם קצין המבחן, שיתף בתחושותיו ובעובדה כי מצליח ליצור קשר ולבטוח באדם זר.

שרות המבחן מציין כי הנאשם מגיע למסגרת הפרטית לפגישות באופן עיקבי - אחת לשבוע, ומתמודד עם הטראומה של מות אביו.

עוד נרשם כי הטיפול מועיל לשי ומאפשר לו להבין את המניעים להתנהגות הבעייתית שהפגין.

לאור כל זאת, בסופו של יום, ולאור השינוי החיובי ובשיתוף הפעולה, שונתה המלצת השרות כך שנתבקשה ענישה

קונקרטי של 150 שעות של"צ והעמדתו בצו מבחן למשך שנה.

לאחר קבלת תסקיר זה, טענו הצדדים כפי שטענו וכפי שהורחב לעיל, כאשר המאשימה ובצדק מבחינתה מטילה ספק ברצינות כוונתיו של הנאשם כשלדעתה כל רצונו הוא להימנע מלהיכנס לכלא, ואילו ההגנה מצביעה על היותו צעיר שהחל לשנות את עמדתו נוכח טיפול נכון וחיובי מבחינתו.

שיקולים המצדיקים חריגה ממתחם הענישה:

סעיף 40ד'(א) לחוק העונשין קובע:

"קבע בית-המשפט את מתחום העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה ומצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי כלפי הנאשם, לרבות העמדתו במבחן לפי סעיפים 82 או 86 או לפי פקודת המבחן [נוסח משולב], התשכ"ט-1969.

חשיבותו של ההיבט השיקומי נודעת, כאשר יש להעדיף תהליך זה אף במקרים קשים ביותר ובעבירות חמורות, בעניין זה ראה **ע"פ 8092/04 ישראל חביב נ' מד"י**, שם ביטל בית המשפט העליון מאסר בפועל של 40 חודשים עקב שיקומו של הנאשם.

הרציונאל העומד בבסיס סעיף זה, מעלה על הנס את טובת הציבור, שכן נאשם אשר מבקש לשנות את דרכיו ולעלות על הדרך הישר, כאשר עניין זה אף נתמך בפעולות פוזיטיביות אותן עושה ולא רק מן הפה אל החוץ, ראוי לסטות מן העונש ולבכר ענישה הכוללת דגשים שיקומיים.

העונש ההולם:

לצורך בחינה, האם אכן מדובר בהליך שיקומי מוצלח, או "סיכוי ממשי" לשיקום, אשר נכנס בגדרו של אותו החריג אשר בעטיו ניתן להטיל ענישה הפחותה ממתחם העונש אשר נקבע, בחנתי בעיון את התסקירים על הרשום בהם, את הרשעותיו הקודמות של הנאשם ואת גזרי הדין על התהליך אותו עבר אז והיום.

בפ"ל 7555-03-12, נרשם בגזר הדין אשר ניתן ע"י כבוד השופט נהרי ביום 23.4.12, כי הנאשם נתפס נוהג ברחובה של עיר בהיותו בלתי מורשה, וכשנתבקש על ידי שוטרים לעצור, נמלט תוך שהוא נוהג בפראות, חוצה רמזורים וצמתים באור אדום תוך שהוא מסכן עצמו ואת חבריו אשר היו עימו ברכב. אלו התחננו שיעצור, כאשר אחד מחבריו שחש לחייו, קפץ מן הרכב כשהוא בתנועה ונחבל וכל זאת עשה כאשר ניידת משטרה דולקת אחריו.

בגין כך, הורשע בעבירות של נהיגה בקלות ראש, אי ציות להוראת שוטר, נהיגה ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח.

אף שם, הנאשם הודה באופן מידי, נטל אחריות על מעשיו, כאשר לעונש טען ב"כ ואף אימו לנסיבותיו האישיות כפי שעלו בתסקירים בתיק זה, כמו גם עובדת היותו במעצר בית מלא נלקחה בחשבון, כאשר בסופו של יום, החליט כבוד השופט, **נוכח אף גילו הצעיר והתוצאות הקלות של התאונה**, שאף על פי שמדובר באירוע חמור מסוגו, **יש להסתפק במאסר מותנה, פסילה בפועל ארוכה ורכיבי ענישה נוספים.**

נ"ב 8704-01-13, בגזר הדין אשר ניתן ע"י כבוד השופטת קריספין- אברהם ביום 20.3.15, מסתבר כי מדובר בהרשעה בשני כתבי אישום שעניינם, האחד- מיום 8.11.12, נהיגה כבלתי מורשה לנהיגה ובזמן פסילה, והשני- מיום 27.1.13, נהיגה בקלות ראש, כבלתי מורשה לנהיגה ובזמן פסילה.

אף שם, היה נתון הנאשם בתנאים מגבילים, אף שם הודה הנאשם באופן מידי, ואף שם נטענו אותם הטענות, בדבר היותו צעיר לימים, הטראומה אשר חווה בילדותו.

גם בתיק זה נשלח הנאשם לשרות המבחן שייבחן מה יעשה לגבי המאסר המותנה בן 6 חודשים, כשזה המליץ על הפעלתו באופן של עבודות שרות.

בית המשפט ניתח ארוכות את המקרים, המסוכנות, התסקיר, נסיבותיו האישיות ועוד והחליט שלא לקבל את עמדת המאשימה, אלא ביכר פעם נוספת לתת הזדמנות לנאשם, תוך שהוא גוזר על הנאשם עונש של מאסר בעבודות שרות, תוך חפיפת התנאי והעונש שהוטל בשני התיקים, ופסילה ארוכה של 28 חודשים.

בחנתי את המסמכים שהוצגו לי מטעם ההגנה ואשר נרשמו על ידי המטפלת הפרטית, שם נרשם באופן כללי שהנאשם **"העלה.. רצון להתפתח מבחינה מקצועית.."** וכן, **"נראה ששי מביין היטב את גודל הנזק שנגרם.. שי הדגיש אין ספור פעמים כי אינו מעז יותר להסתבך עם החוק.."**

לא מצאתי, שמדובר הליך שיקומי ממשי אותו עובר הנאשם, כך אף הצהיר ואמר בפעמים הקודמות, כשמעד לאחר מכן המשיך במעשיו הרעים, כשהוא חוסה כל העת תחת גילו הצעיר ונסיבות חייו הקשות.

המקרה הנוכחי הגדיש את הסאה, ונראה כי הגיעה העת להעדיף את אינטרס הציבור ולשמור על חיהם מהתנהלותו של נאשם זה, אשר אף אם הינו נעדר עבר פלילי, הרי שנתון זה הולך ומתמעט ככל שהנאשם ממשיך ומבצע עבירות חמורות, כשהוא יודע ומבין מה מוטל על הכף, שכן רק כשנתיים קודם לכן, עשה עימו בית המשפט חסד, כאשר הטיל עליו עבודות שירות מתוך רצון לתת לו לשקם עצמו ולשנות את דרכיו, מה שלא נעשה כאן.

כפי שציינתי, התסקירים היו שליליים בעיקרם ונמנעו מהמלצה, כאשר התסקיר האחרון הסתמך על שיחה בלבד ולא

נראה כי הנאשם ביצע תהליך מעמיק.

הארכת המאסר המותנה:

סעיף 56 לחוק העונשין מאפשר לבית המשפט ו"מטעמים שירשמו", להורות על הארכת המאסר המותנה, תחת הפעלתו, אם "בנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי".

לא ראיתי שבמקרה זה ישנם טעמים שכאלו והכל על פי הדברים שנרשמו בהרחבה לעיל.

נראה שזהו המקרה בו על בית המשפט להפסיק ולרחם על מבצעי העבירות החמורות המסכנות את הציבור.

ב"כ הנאשם הגיש פסיקה עניפה, אולם ככל שהתעמקתי בה, הסתבר כי המדובר הארכת התנאים במקרים שאינם דומים למקרה שלנו, שם לא דובר בצבר הרשעות חמור האחד מקודמו, ומתן הזדמנות מספר פעמים לנאשם.

אף פסק דין אחד אשר נראה דומה, ת.ד. 9673-03-11 מד"י נ' עמוס, נסתבר, שהעבירות נעברו כ-4 שנים קודם מתן גזר הדין, ניתן תסקיר חיובי- שם החל הנאשם בהליך שיקומי- במרכז גמילה לזמן ארוך.

מכל אלה, לא מצאתי בפסיקה מקרה דומה בחומרתו, בחזרתיות שלו ובסיכון כפי שבמקרה כגון זה.

רכיב הפסילה

לעניין רכיב הפסילה, **סעיף 40א(א)(1)** לפקודה מצווה את בתי המשפט, במקרים בהם הורשע אדם בנהיגה בזמן פסילה (ו/או עבירות אחרות המצויינות שם), ובעשר השנים שקדמו לכך, הורשע אותו אדם לפחות פעמיים, יש להטיל עונש חמור של 10 שנות פסילה.

המאשימה מבקשת להטיל על הנאשם פסילה בפועל שלא תפחת מ-6 שנים.

אף על פי שהחלטתי שהנאשם הגדיש את הסאה ויש למצות עימו את הדין במובן של הטלת מאסר בפועל, כל אשר נעשה מצד הנאשם הינו בבחינת "מעט מדי ומאוחר מדי", אולם, עדיין נראה לי נכון לאור כל הנסיבות כפי שפורטו, להותיר לנאשם ערוץ של אפשרות לחזור למותב, לתקן את דרכיו ואף להוציא רישיון נהיגה בבוא העת.

לאור כל זאת, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. קנס בסך של 2,000 ₪. שישולם ב4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 15.3.17
 2. פסילה בפועל לתקופה של 56 חודשים.
 3. מטילה מאסר בפועל בתיק זה של 6 חודשים.
 4. מורה על הפעלת המאסר המותנה אשר הוטל בתיק בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב, בתיק שמס' 87040-12-13 ביום 20.3.17, כך שיוטל בחופף לתיק זה.
- בסה"כ ירצה הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל.**
5. פסילה על תנאי של 10 חודשים למשך 3 שנים מהיום.
 6. הנאשם ירצה 6 חודשי מאסר וזאת למשך 3 שנים שלא יעבור עבירות של נהיגה בהיותו בלתי מורשה, ו/ או בזמן פסילה.

זכות ערעור כחוק, בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ט שבט תשע"ז, 15 פברואר 2017, בנוכחות הצדדים.